

กรรมฐานเอาชนะโรคได้

พ.อ.หญิง วาสุณี อนันตรพีระ

R15015

ท่ามกลางไม้ใหญ่ยืนต้นนานาพรรณ มีฝูงนกเกาะกิ่งไม้ ส่งเสียงจ๊อบแจ๊กอยู่
เซ็งแซ่ โบสถ์และศาลารวมถึงอาคารต่าง ๆ ตั้งอยู่เป็นสัดส่วนมีระเบียบเรียบร้อย
ทางเดินปูนที่ถูกรอบอาคารสะอาด มีร่องรอยของการกวาดเก็บอยู่ตลอดเวลา ณ ที่นี้
เป็นที่ตั้งของ “วัดอัมพวัน” หรือวัด “หลวงพ่ोजรัญ” ที่พวกเราทุกคนรู้จักกันดีนั่นเอง

ข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติธรรมครั้งแรกที่วัดนี้เมื่อราวเดือนมีนาคม ๒๕๔๐ ด้วย
ความตั้งใจเต็มเปี่ยมเพื่ออุทิศส่วนบุญกุศลให้บิดา คือ พ.ต.เทียม ต่วนเครือ ซึ่ง
เสียชีวิตเมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๙ และจากการที่ได้เห็นสภาพของบิดาที่อยู่ใน
I.C.U. ก่อนสิ้นใจ รู้สึกว่าท่านจากไปด้วยความสงบ มีเพียงการหลับตามอง
ข้าพเจ้า ซึ่งยื่นสวดมนต์ให้ท่านตลอดเวลาที่หัวเตียงครั้งเดียวก่อนลมหายใจหยุด
เท่านั้น มิได้แสดงอาการทรมานทรมายใด ๆ เลย ยิ่งตอนที่พยาบาลถอดสายอุปกรณ์
ช่วยชีวิตทั้งหลายออกหมดแล้ว ใบหน้าท่านจะเต็มไปด้วยรอยยิ้ม จนทำให้ทุกคน
แปลกใจมากและท่านยิ้มอย่างนี้ตลอดไปจนแม้ร่างท่านจะถูกส่งเข้าเตาเผาเพื่อรอ
เวลาเป็นถ้ำถ่านก็ตาม สำหรับข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่ารอยยิ้มนั้นเกิดจากความรู้สึกสงบ
ปล่อยวางของท่านก่อนสิ้นใจแน่นอน เพราะระยะที่ท่านโคมาและต้องใส่เครื่องช่วย
หายใจอยู่ใน **I.C.U.** ถึง ๕ วันนั้น ข้าพเจ้าซึ่งกำลังศึกษาอยู่ที่รร.เสนาธิการ
ทหารบก ได้มาเยี่ยมท่านทั้งเช้าทั้งเย็นครั้งละ ๑ ชม.ทุกวัน และใน ๑ ชม.นั้น ข้าพเจ้า
จะกอดท่านไว้และสวดมนต์บทพาหุงมหากา และพุทธคุณไปจนถึงชินบัญชรกลับไป
กลับมาซ้ำ ๆ นู่นท่านตลอดเวลา ๑ ชม. และปฏิบัติเช่นนี้ตลอดจนกระทั่งวินาทีสุดท้าย
ก่อนสิ้นลม (ตลอดชีวิตของคุณพ่อท่านจะทำแต่สิ่งดีงาม และสอนลูกเช่นนี้เสมอมา)

จากสาเหตุดังกล่าว ข้าพเจ้าเริ่มคิดว่า วันหนึ่งข้าพเจ้าก็ต้องอยู่ในสภาพเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่มีลูก และถึงมีเขาจะมีโอกาสเข้ามาดูแลสวดมนต์ให้ถึงใน I.C.U. เช่นนี้ หรือ (ข้าพเจ้าเป็นพยาบาลที่จบการศึกษาจาก รพ.พระมงกุฎเกล้า และห้อง I.C.U. เขาอนุญาตให้เยี่ยมครั้งละ ๑ ชม. เข้า-เย็น) ฉะนั้นเวลาตาย ข้าพเจ้าต้องตายคนเดียวไม่มีใครช่วยได้ จึงตัดสินใจที่จะหัดตัวเองให้พึ่งพาอาศัยตนเองได้ แล้วเลยหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้ามาที่วัด ปฏิบัติธรรมครั้งแรกด้วยการอยู่ ๗ วัน ในด้านที่แม่ใหญ่ควบคุมอยู่ ระหว่างการปฏิบัติ เมื่อใดที่จิตเริ่มสงบจะนึกถึงความไม่ดีที่เคยกระทำ และมีความรู้สึกอยากเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีขึ้น มีความอดทนต่อการเดินจงกรมและนั่งสมาธิเป็นเวลานาน ๆ ได้ ทนต่อความหิวและความอยากอาหารที่มีรสอร่อยได้ ด้วยการกำหนดว่า อาหารนี้เรากินเพื่อระงับความหิว มิใช่เพื่อบำรุงกิเลสตัณหา เป็นดังที่พวกเราท่องก่อนกินอาหารทุกประการ

หลังจากกลับไปบ้านแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าดีขึ้น จึงได้เริ่มชักชวนเพื่อนฝูงที่ร่วมงานไปปฏิบัติธรรม โดยทำเป็นโครงการเสนอหลวงพ่อกับหลวงพี่ และได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อกับหลวงพี่เป็นอย่างสูง อาจเพราะข้าพเจ้าเคยมีบุญบารมีผูกพันกับหลวงพ่อก่อนชาตินี้จึงได้มาเป็นลูกศิษย์ท่านอีก ฉะนั้นเมื่อส่งโครงการไปทางไปรษณีย์ (โดยมิได้เคยรู้ว่าต้องมาของวันเวลาปฏิบัติก่อน เพื่อทางวัดจะได้จัดสรรวิทยากรหรือเตรียมสถานที่ให้ไม่ตรงกับคนอื่น เป็นการให้ความสะดวกทั้งกับผู้ปฏิบัติและทางวัดด้วย) ก็กำหนดวันมาเสร็จเลย ว่า ๔-๗ ธันวาคม ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นช่วงวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แถมมากันทั้งคณะ แค่ ๙ คนเท่านั้น แต่อย่างที่ได้กล่าวแล้วว่าหลวงพ่อกับหลวงพี่เมตตา และท่านคงหยั่งรู้จิตของข้าพเจ้าว่าตั้งมั่นเพื่อมาปฏิบัติธรรมจริง ๆ ท่านจึงจัดเตรียมวิทยากร คือ คุณลุงพันโทวิง รอดเฉย มาคอยดูแล และหาที่พักซึ่งสะอาดและสะดวกสบายไว้ให้ ทั้ง ๆ ที่ทางวัดในขณะนั้น รับคณะปฏิบัติธรรมจากโรงเรียนที่ชลบุรีไว้ราว ๓๐๐ คนแล้ว

นับจากครั้งที่ไปปฏิบัติเพื่อถวายในหลวงแล้ว ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกว่าผูกพันกับวัดอัมพวัน หลวงพ่อกับคุณลุงวิงฯ เป็นอย่างมาก ได้ทำโครงการไปอีกราวในเดือน

มิถุนายน ๒๕๔๑ คณะของข้าพเจ้าจะมีไม่มากนัก จะมีอยู่ราว ๘-๑๐ คนเท่านั้น ซึ่งก็เหมือนเคยที่หลวงพ่OMETTAให้คุณลุงวิงฯ ดูแลพวกเรานี้ ครั้งนี้ข้าพเจ้ามีพิเศษกว่าคนอื่น เพราะหลังจากทำพิธีปิดอบรมแล้ว หลวงพ่อแจกหนังสือให้พวกเรา สำหรับข้าพเจ้ามีพิเศษ ตรงที่หลวงพ่อให้ซองมา ๑ ซอง และกำชับว่าเก็บไว้ให้ดี ระวังจะหาย เมื่อเปิดออกดูพบถุงสีแดง ภายในบรรจุพระพุทธรูปนิรมิตโชคเยี่ยมทอง ๑ องค์ และเหรียญหลวงพ่อกษัตริย์จากสิงคโปร์สร้างถวาย ๑ องค์ พระนาครปกร ๑ องค์ ทำให้ข้าพเจ้าและทุกคนในคณะทราบว่าหลวงพ่อรับว่าข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์แล้ว สำหรับคนอื่น ๆ เขาก็รู้สึกยินดีกับข้าพเจ้าและคิดว่าถึงเขาไม่ได้ หลวงพ่อก็นับว่าเขาเป็นลูกศิษย์เหมือนกัน เพียงแต่ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าคณะเท่านั้นเอง ปัจจุบันข้าพเจ้านำพระที่ได้รับมาสลับกันแขวน เพื่อเป็นสิ่งระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้าและคุณของหลวงพ่อ ซึ่งเป็นครูบาอาจารย์ไว้เตือนใจมิให้ไปกระทำการที่ไม่ดี อันจะเสื่อมเสียมาถึงท่านได้ เพราะหากเราบอกใครว่าเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อรัก แต่เราเป็นคนไม่ดี ย่อมต้องเสื่อมเสียมาถึงหลวงพ่อด้วยแน่นอน นับแต่บัดนี้เป็นต้นมา ข้าพเจ้าจะพาคณะไปปฏิบัติธรรมที่วัดป่าละ ๒ ครั้ง ครั้งล่าสุดวางแผนไว้ว่าจะร่วมปฏิบัติธรรมเนื่องในโอกาสเฉลิมพระชนมพรรษาครบ ๖ รอบ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งจะทำได้ถึง ๗ วัน ๗ คืน ตั้งแต่ ๒๗ พฤศจิกายน ถึง ๔ ธันวาคม ๒๕๔๒ ข้าพเจ้าเรียนให้คุณลุงวิงฯ ทราบว่าจะมาแน่นอน ตั้งใจไว้ตั้งแต่พฤษภาคม ๒๕๔๒ ซึ่งมาปฏิบัติครั้งล่าสุด พอถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๒ ข้าพเจ้าไปตรวจร่างกายที่สถาบันมะเร็งทั้งไว้ และชวนสามีกับน้องสาวมาปฏิบัติธรรมที่วัด (ด้านที่แม่ใหญ่ควบคุม) เพื่อถวายในหลวงที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สามีได้เป็นนายพล ระหว่างการนั่งกรรมฐานเป็นเวลาเกือบ ๑ ชม. ข้าพเจ้ารู้สึกปวดตามตัวมาก โดยเฉพาะบั้นเอวด้านซ้ายปวดจนทนไม่ไหว ต้องร้องให้หลวงพ่อช่วยอยู่ในใจ (และคืนนั้น เมื่อทำพิธีลาหลวงพ่อ ท่านยังเทศน์ว่า คนที่นั่งกรรมฐานแล้วปวดร้องให้หลวงพ่อช่วยนั้นไม่ต้องร้อง หลวงพ่อช่วยไม่ได้ ต้องช่วยตัวเอง เหมือนหลวงพ่อรู้อยู่ที่ข้าพเจ้าขอให้ช่วย) จากนั้นเมื่อกลับมาบ้านอาการเหล่านั้นก็หายไปไม่เป็นอีกเลย ราวเดือนกันยายน ทางสถาบันมะเร็งส่งข่าวมาที่บ้านว่าให้

ข้าพเจ้าไปตรวจซ้ำ เนื่องจาก **X-Ray** พบก้อนในปอดข้างขวา ด้วยสัตวศาสตร์
ข้าพเจ้าบอกตัวเองว่าเราต้องมีอะไรผิดปกติแน่ เพราะเคยสังหรณ์มานานแล้ว แต่ก็
พยายามภาวนาให้เป็นวัณโรค มากกว่าอย่างอื่น จากนั้นได้ไปติดต่อที่สถาบันมะเร็ง
เพื่อขอเอ็กซเรย์ **X-Ray** ไปให้หมอที่ รพ.พระมงกุฎเกล้าอ่านอีกครั้ง เนื่องจาก
ข้าพเจ้าเป็นพยาบาลทหารจบการศึกษาจาก รพ.พระมงกุฎเกล้า โอกาสที่จะได้ความ
สะดวกและได้รับการดูแลจากเพื่อนฝูงย่อมมีมากกว่า หากว่าจำเป็นต้องทำผ่าตัดหรือ
รักษาอย่างอื่นต่อไป

จากผลการตรวจเพิ่มเติมหลายอย่าง พบว่าข้าพเจ้าเป็นเนื้องอกชนิดร้ายแรงที่
ปอดด้านขวา และจับปลัดจับผลูไปเจอเอาก้อนที่ไตข้างซ้ายอีก และเป็นก้อนใหญ่กว่า
ที่ปอด ซึ่งอาการปวดบั้นเองด้านซ้ายขณะนั่งกรรมฐาน คือ แสดงถึงความผิดปกติของ
ไตนั่นเอง เรียกว่าสองต่อเลยทีเดียว ข้าพเจ้ารู้ผลแล้ว กลับมาบ้านด้วยความรู้สึกหดหู่
คาดไม่ถึงว่าชีวิตเราจะมาประสบปัญหาอย่างนี้ เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาทุ่มเทกาย
ใจให้กับงานมากที่สุด จนบางครั้งเครียดมากเกินไป โดยเฉพาะทำหน้าที่ให้คำปรึกษา
แนะนำแก่คนไข้โรคเอดส์มา ๕-๖ ปี เคยมีคนไข้ถามว่า “ผู้พันครับ ก่อนตายมัน
ทรมานมากไหม” ซึ่งข้าพเจ้าตอบคนไข้ว่า “อย่าไปวิตกมันเลยโรคอะไรก็ต้องตาย
ความทรมานมันก็ต้องมีบ้างตามธรรมดา” มาถึงวันนี้คำถามนั้นก็กลับมาลอยวนอยู่
ในสมอง แน่นอนข้าพเจ้าก็กลัวตายเหมือนกัน จึงตัดสินใจโทรศัพท์กราบเรียนหลวง
พ่อว่าข้าพเจ้าเป็นมะเร็งที่ปอดกับไต ควรจะอย่างไรดี หลวงพ่อบอกข้าพเจ้าว่า “วา
สุณีย์ ปลงให้ตก แล้วสวดมนต์ไหว้พระ นั่งกรรมฐาน แม่เมตตา อุทิศส่วนกุศลให้เจ้า
กรรมนายเวรไป ไม่เป็นไร” ข้าพเจ้าทำตามที่หลวงพ่อบอกทันที โดยการสวดมนต์ทำ
วัตรเช้า-เย็น สวดพาหุงมหากา เดินจงกรม นั่งกรรมฐาน ทุกครั้งที่ว่าง และพยายาม
คิดถึงความตายทุกเวลา ข้าพเจ้าเขียนพินัยกรรมไว้เลย เพื่อเตรียมการจัดสรรทรัพย์สิน
สมบัติส่วนตัวอันน้อยนิดให้ลูกหลาน และตลอดเวลาที่ตื่นอยู่จะทำจิตใจให้เข้มแข็ง
บอกตัวเองว่า ต้องสู้ ต้องมีชีวิตอยู่เพื่อทำความดี (ซึ่งยังเพิ่งเริ่มทำได้น้อยเหลือเกิน)
ยามใดที่ใจห่อเหี่ยวท้อถอย จะนำเทพของหลวงพ่อกลับมาฟัง เวลาได้ยินเสียงหลวงพ่อก็

จะร้องไห้และคิดว่าคงจะมีโอกาสได้ฟังหลวงพ่อก็กเล็กน้อยเท่านั้นกระมัง จิตใจจะต่อสู้อยู่ระหว่างความเข้มแข็งและท้อถอยเป็นเวลานานพอสมควร โชคดีที่มีหลวงพ่อบอกว่า “วาสุณี ไม่เป็นไร” ทำให้จิตใจข้าพเจ้าเต็มตื่น รู้สึกว่ามีพลังและเข้มแข็งขึ้น

๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ เป็นการผ่าตัดไตข้างซ้ายทิ้งไป โชคดีที่หมอบอกว่ายังไม่ไปที่ต่อมน้ำเหลือง หลังผ่าตัดมีความเจ็บปวดน้อยมาก จนแทบจะเป็นความผิดปกติของความปวดในคนไข้ผ่าตัดใหญ่ขนาดนี้เลยทีเดียว แต่ข้าพเจ้ารู้ดีว่าเกิดจากบารมี การแผ่เมตตาของหลวงพ่อบอก เพราะก่อนผ่าตัดโทรกราบเรียนท่าน ท่านบอกว่าจะแผ่เมตตาให้ ระหว่างนอนอยู่ที่โรงพยาบาลมีอาการอักเสบของแผล จนมีหนองออกมาทางสายยางที่สอดไว้ตรงบริเวณที่ตัดไตออกจนมีไข้สูง แต่แพทย์ก็ให้ยาจนผ่านพ้นมาได้ เมื่อกลับมาถึงบ้านเพื่อพักฟื้นรอการผ่าตัดปอด น้ำหนักเริ่มลด ท้องอืดมากกินอาหารได้น้อย คลื่นไส้ตลอดเวลา ก็ใช้วิธีกินครั้งละน้อย ๆ แต่บ่อยครั้ง กินแล้วเดินจงกรม (นั่งสมาธิแล้วจะอืดอึดและเจ็บแผล) ทำอย่างนี้ทุกวันไม่เคยขาด สุขภาพก็เริ่มดีขึ้น

พอในวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๒ เข้าผ่าตัดปอดข้างขวาอีกครั้งหนึ่ง โดยตัดบริเวณที่เป็นก้อนเนื้ออกออกทิ้ง และคว้านรอบก้อนเนื้อออกเท่าที่จำเป็น และโชคดีอีกเช่นกัน ที่ยังไม่มีอาการลุกลามไปที่อื่น นับว่าเป็นเรื่องที่แปลกมาก ข้าพเจ้าเชื่อว่าบุญที่ข้าพเจ้าเคยสร้างมา ทำให้ได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติกรรมฐาน และมาเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อบุญ ก่อนหน้าการเจ็บป่วยถึง ๒ ปี เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าสามารถกำหนดในยามเจ็บปวดหรือนอนไม่หลับได้ สามารถทนความทรมานต่าง ๆ ได้ ซึ่งมีความสำคัญมาก โดยเฉพาะเมื่อข้าพเจ้ากลับจาก รพ.มาอยู่บ้านแล้ว จำเป็นต้องทำตัวเองให้แข็งแรงมาก ๆ ภายใน ๔๕ วัน เพื่อรับการให้ยาเคมีบำบัด การปฏิบัติธรรมช่วยได้มากที่สุด และที่สำคัญตอนที่อยู่ในห้องผ่าตัดข้าพเจ้าสวดพุทธคุณตลอดเวลา จึงทำให้จิตสงบไม่ตื่นเต้นเลยจนกระทั่งดมยาสลบ

๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ เริ่มให้ยาเคมีบำบัดเข็มแรก ยอมรับตามตรงว่ากลัวมาก แต่ได้มีการเตรียมตัวเตรียมใจไว้แล้ว เมื่อใช้ยาหยุดผ่านเข้าหลอดเลือด จะมีอาการ มีนงง ร้อนวูบวาบตามตัว คลื่นไส้ (โชคดีที่ข้าพเจ้าไม่อาเจียน) การทรงตัวไม่ดี เดินเซ อาศัยข้าพเจ้าตั้งสติไว้ตลอดจึงทำให้ผ่านมาได้ อาหารที่รับประทานเข้าไปแรก ๆ ไม่มีรสชาติ ก็ต้องพิจารณาเหมือนตอนฝึกปฏิบัติที่วัด ทำให้กลิ่นลงไปได้มากพอสมควร ประมาณ ๓ อาทิตย์ หลังให้ยา ผมเริ่มร่วมมากขึ้น โดยเฉพาะเวลาสระผม เรียกว่าร่วง จนเกลือบ้านจึงตัดสินใจโกนทิ้งจนหมด ที่นี้เลิกร่วง แล้วใส่วิกแทน เคยมีคนรู้จักกัน บอกว่าข้าพเจ้าว่าอย่าเสียใจนะที่ผมร่วง เดียวก็ขึ้นใหม่ ข้าพเจ้าไม่เสียใจเลย เพราะเตรียมพร้อมไว้ก่อนแล้ว ด้วยการซื้อวิกรอไว้ และมองเห็นตัวเองหัวโล้นในกระจกด้วยความปลงว่า สุดท้ายคนเราก็อ้วงโรยไม่มีอะไรคงที่ ระวังให้ยาก็จะมีกิจวัตรประจำวัน คือ ตื่นเช้าสวดมนต์ทำวัตรเช้า กินอาหารแล้วเดินจงกรม จากนั้นนอนอ่านหนังสือธรรมะหรือฟังเทปหลวงพ่อกุญแจ และหลับพักผ่อนในตอนบ่าย เย็นสวดมนต์ทำวัตรเย็น อาบน้ำ เดินจงกรม นั่งสมาธิ แล้วเข้านอน ปฏิบัติเช่นนี้เป็นปี ยาเคมีบำบัดก็จะให้ทุก ๔ อาทิตย์

ข้าพเจ้าจะฝึกจิตตนเองให้เข้มแข็ง ซึ่งการเดินจงกรมและนั่งสมาธิให้ผลดีมาก ยามใดที่จิตเริ่มตกจะนึกถึงคำสั่งสอนของหลวงพ่อกุญแจ จิตก็เริ่มมีพลัง ที่มหัศจรรย์มากคือ ในการให้ยาเข็มที่ ๓ เมื่อต้นเดือนเมษายน ๒๕๔๓ มีผลทำให้เม็ดเลือดขาวเม็ดเลือดแดง และเกล็ดเลือดต่ำมาก โดยเฉพาะเม็ดเลือดขาวเหลือแค่เพียง ๒,๓๐๐ ฉีดยากระตุ้นจนครบหมดแล้วก็ได้เท่านี้ ซึ่งไม่สามารถให้ยาเคมีบำบัดเข็มต่อไปได้ (ต้อง ๓,๐๐๐ ขึ้นไป) ข้าพเจ้าก็กังวลมาก เพราะไม่อยากให้ต้องเลื่อนวัน พอดีใกล้วันเกิด จึงชวนสามีไปกราบขอพรหลวงพ่อกุญแจที่วัด พอกราบแล้วหลวงพ่อกุญแจขึ้นบันไดไปข้างบน ข้าพเจ้าจึงเตรียมกลับ พอดีสามีบอกให้รอก่อนเพื่อให้น้องที่ติดรถมาด้วยเขาไม่เคยไปได้คู่วัดให้ทั่วถึง ข้าพเจ้าจึงไปนั่งรอที่ศาลาท่าน้ำ สักพักหนึ่งลูกศิษย์ของหลวงพ่อกุญแจเดินมาหา ข้าพเจ้า บอกว่าหลวงพ่อกุญแจให้มาตามข้าพเจ้าไปกินอาหารในสำรับของหลวงพ่อกุญแจที่ยกลงมา แถมนั่งบอกที่ทานกำชับให้กินให้ได้ พอไปถึงโรงครัวพบป้าเสนาอนั่งคอยอยู่ ป้าบอก

ว่ากินให้มาก ๆ หลวงพ่อสั่งมา จากเดิมที่คิดว่าจะไม่กินเพราะอิมจากโรงครัวแล้ว
ข้าพเจ้าก็กินอาหารในสำรับอีกเพราะรู้สึกว่าจะต้องมีอะไรบางอย่างที่ทำให้หลวงพ่อกำ
ชับนักกำชับหนา

หลังกลับจากวัดได้ ๔ วัน ต้องเข้าไป รพ. เพื่อให้ยาเข็มที่ ๔ ข้าพเจ้าคิด
ทอดอาลัยแล้วว่าอย่างไรเสียคงต้องเลื่อนการให้ยาอีกแน่นอน ต้องกลับบ้านเพื่อทำใจ
ใหม่ แต่พอไปเจาะเลือดซ้ำผลปรากฏว่าเม็ดเลือดขาวสูงขึ้นมาเป็น ๓,๖๐๐ มันเป็นไปได้
ได้อย่างไรที่ภายในระยะเวลา ๔ วัน เม็ดเลือดขาวจะเพิ่มขึ้นมาถึง ๑,๓๐๐ เพราะไขกระดูก
ของคนที่ให้ยาเคมีบำบัดนี้จะถูกกดมาก การสร้างเม็ดเลือดจะทำได้น้อยและช้า หาก
เว้นระยะการให้ยาไปบ้างก็จะขึ้นได้ แต่ต้องไม่ใช่ภายใน ๔ วัน และขึ้นมาเป็นพันกว่า
เช่นนี้ ข้าพเจ้านึกว่าหลวงพ่อดีใจแล้ว มิน่าเล่าท่านถึงกำชับลูกศิษย์และป่าเสนอน
ว่า ต้องให้ข้าพเจ้ากินอาหารในสำรับที่เหลือให้ได้ และบุญของข้าพเจ้ายังมีจึงทำให้ยัง
ไม่กลับบ้านทันที เพราะปกติถ้าหลวงพ่อดีใจแล้วข้าพเจ้าจะรีบกลับบ้านเลย เพราะอยู่
ไกลถึงราชบุรี

พอถึงการให้ยาเข็มที่ ๔ หลังให้ยาราว ๗-๘ วัน ข้าพเจ้ามีไข้สูงราว ๓๘.๕
องศาเซลเซียส อ่อนเพลียมีง่วงมา ๒-๓ วัน เจาะเลือดพบว่าเม็ดเลือดขาวเหลือแค่
๑,๐๐๐ ซึ่งต้องเข้าโรงพยาบาลและอยู่ในห้องปลอดเชื้อ เพราะถ้าติดเชื้อหมายถึงว่า
โอกาสตายมีสูง เนื่องจากภูมิคุ้มกันเหลือน้อยมาก แพทย์สั่งให้ข้าพเจ้าเข้า
โรงพยาบาลไม่นานเลย จึงกราบพระและอธิษฐานว่าหากหมดอายุแล้วก็ขอตายที่
บ้าน แต่ถ้ามีบุญอยู่ขอให้หายไข้ ก็เหมือนปาฏิหาริย์ที่วันรุ่งขึ้นไข้ลดและสบายดี
เหมือนไม่มีอะไร

หลังจากเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๓ ข้าพเจ้ารับยาเคมีบำบัดครบ ๖ เข็ม เริ่มมี
ปวดตามข้อโดยเฉพาะข้อเข่าและข้อนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย ซึ่งแพทย์บอกว่าเป็นผลจาก
ยาเคมีบำบัด ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมสัมมนาในคอร์สชีวิตจิต ได้หลักของการกินอาหารและ
ออกกำลังกายมา รู้สึกร่างกายเบาสบายตัวขึ้นมาก ส่วนหลักของสมาธิข้าพเจ้าได้จาก
หลวงพ่อกำ ข้าพเจ้าเคยตั้งใจว่าหากผลการตรวจเอกซเรย์ครั้งล่าสุด (๑ กันยายน

๒๕๔๓) พบว่าไม่มีอะไรผิดปกติ จะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันสัก ๒-๓ วัน ซึ่งผลออกมาก็เป็นปกติจึงชักชวนญาติมิตรมากราบหลวงพ่อกับและขออยู่ปฏิบัติธรรมด้วย ซึ่งท่านได้เมตตาให้ อาจารย์ถึง ๓ ท่าน คือคุณลุง พ.ท.วิง รอดเฉย, คุณป้ายุพิน บำเรอจิต และ อาจารย์จิริยทุธ มาคอยช่วยดูแล

การปฏิบัติธรรมครั้งนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกกว่าตนเองก้าวหน้าขึ้น จิตจะสงบและรวมได้เร็วกว่าเดิม เมื่อกลับมาที่บ้าน และปฏิบัติต่อเนื่องทุกวัน มีผลทำให้อารมณ์ของข้าพเจ้าแจ่มใสหนึ่งสงบ ตั้งแต่เช้าจนถึงนอนหลับ แม้จะมีเหตุการณ์มากระทบก็จะจางหายไปได้รวดเร็วมาก ที่สำคัญอาการคัดจมูกซึ่งเป็นมา ๒-๓ ปีแล้วหายไป การหายใจจะคล่อง ผ่านจมูกทั้ง ๒ ข้างเลย ทั้งนี้ทั้งนั้นเป็นไปตามที่หลวงพ่อกับจรัญเคยบอกข้าพเจ้าทางจดหมาย ซึ่งท่านกรุณาตอบคำถามเมื่อข้าพเจ้าวิตกกังวล กลัวตายไว้ว่า “จงสร้างบารมีและแก้กรรม สร้างความดีให้แก่ตนเอง พ่อ-แม่ และครอบครัวอย่างสม่ำเสมอ ด้วยการปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังทุก ๆ วันอย่าได้ขาด เวลาที่ผ่านไปแต่ละวัน คือเวลาที่เหลือน้อยเข้าทุก ๆ วัน หลวงพ่อกับจึงขอให้ลูกศิษย์ทุกคนอย่าได้ใช้ชีวิตอยู่ในความประมาท แก้กรรมให้หมดในชาตินี้ อย่าให้ติดตัวไปอีกในชาติหน้า เมื่อใช้กรรมหมด มีบุญบารมีสะสมได้มากเพียงพอแล้ว สิ่งดี ๆ ที่ไม่คาดฝันจะได้รับอย่างนี้ก็ไม่ถึง ผู้ที่หมั่นปฏิบัติธรรมเป็นประจำ คือ ผู้ที่ไม่อยู่ในความประมาท เพราะธรรมย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรมตลอดไป” ทุกตัวอักษรนี้ ข้าพเจ้าอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่า เมื่อใดที่เริ่มท้อถอย ก็จะไปกราบพระและอ่านจดหมายในกรอบวิทยาศาสตร์ (เพื่อกันมิให้ตัวอักษรเลอะเลือนหรือกระดาษขาด) ซึ่งวางไว้บนหิ้งพระหลังรูปหลวงพ่อกับนี้ทุกครั้ง เมื่ออ่านแล้วก็มีกำลังใจออกมาต่อสู้กับชีวิตต่อไป

ทุกวันนี้ข้าพเจ้าจะเดินจงกรมและนั่งกรรมฐานทุกครั้งที่มีโอกาส แม้เพียงวันละเล็กน้อยก็ยังดี เพื่อให้จิตใจได้สงบ มีเวลาพิจารณาตนเองได้มากขึ้น เป็นการสะสมหน่วยกิตไว้ตามที่หลวงพ่อกับสอน ข้าพเจ้าคิดเสมอว่าขนาดหลวงพ่อกับท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบสร้างบุญกุศลมหาศาล โดยการแก้ทุกข์ให้คนมากมายได้ด้วยการสอนกรรมฐาน ท่านยังต้องชดใช้กรรมทุกอย่าง แล้วตัวข้าพเจ้าเล่า กรรมดีที่สะสมไว้มี

เพียงน้อยนิด แล้วเปิดมาใช้เรื่อย ๆ ปานนี้อาจจะหมดแล้ว หากไม่สะสมไว้เลยจะเปิด มาซดใช้หนี้ที่ยังมีอยู่มากมายได้อย่างไร ฉะนั้นเวลาที่เหลือทั้งหมดของข้าพเจ้า จำเป็นต้องทุ่มเทให้กับการทำบุญทำกุศลเพื่อใช้หนี้กรรมแล้ว เพราะมะเร็งเป็นโรคที่ไม่ใช่ของเล่น วันนี้ข้าพเจ้าสามารถผ่านพ้นวิกฤตมาได้ด้วยบารมีของการปฏิบัติ กรรมฐาน และอำนาจบารมีของการแผ่เมตตาจากหลวงพ่อดูแลแท้จริง การรักษาโดย แพทย์ปัจจุบันก็เป็นสิ่งดี เพราะสามารถกำจัดก้อนเนื้อร้ายออกไปได้ แต่เซลล์ที่อาจ หลงเหลืออยู่ในร่างกายจะหมดโอกาสเจริญเติบโตและฝ่อหายไปได้ หากเรามีจิตใจ เข้มแข็งมุ่งมั่นที่จะเอาชนะโรคร้ายโดยใช้ธรรมะเข้าช่วย เพราะการปฏิบัติกรรมฐานจน จิตสงบและมีสติตลอดเวลา ไม่หงุดหงิด อารมณ์เสียจะเป็นการกระตุ้นให้ร่างกาย สร้างภูมิคุ้มกันขึ้นมาจนสามารถทำลายเซลล์มะเร็งที่ยังเหลืออยู่ได้

ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อให้ทุกท่านที่มีโอกาสได้อ่าน เชื่อมั่นว่าการสวด มนต์โดยเฉพะาบทพาทรงมหากาฯ บทพระพุทธรุคณ เกินอายุ ๑ ๖๖ และการปฏิบัติ กรรมฐาน ช่วยให้ปลอดภัยจากโรคร้ายได้จริง ส่วนจะมีชีวิตอยู่ได้นานแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับบุญกรรมของแต่ละคนแล้ว วันนี้เป็นวันเกิดของหลวงพ่อบรรพปีที ๗๓ ข้าพเจ้า ขอชักชวนบรรดาศิษยานุศิษย์ของหลวงพ่อดำเนินประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่ดีงาม ละ ความชั่วร้ายสร้างที่ดีให้กับตนเอง เท่านั้นที่เพียงพอที่จะทำให้หลวงพ่อดำเนินใจและมี สุข จะต้องมีอายุยืนยาวอยู่เป็นมิ่งขวัญของพวกเราต่อไปนาน ๆ

ลูกอยู่รอดปลอดภัยในวันนี้

ด้วยบารมีหลวงพ่อดูแลที่แผ่ให้

ช่วยชุบชูความหวังกำลังใจ

สู้โรคร้ายไม่ยอมแพ้แม้ชนิดเดียว

จงเดินจงกรมทุกก้าวเรากำหนด

ให้เห็นกฎแห่งกรรมที่เกาะเกี่ยว

รู้จากกายเวทนาแน่แท้เทียว

คลายยึดเหนี่ยวจิตว่างถือทางธรรม

จะยื่นเดินนอนนั่งระงังสติ
ให้ดำริคู้หรือเหยียดทุกเข้าคำ
ลืมนอดีตยึดปัจจุบันหมั่นท่องจำ
อนาคตอย่านำมาใส่ใจ
ยื่นห้าครั้งก่อนเดินหนอขอให้คิด
ค่อยจ่อจิตตามดูรู้จนได้
ขว้างงหนอ ซ้ายย่างหนอเดินต่อไป
หยุดเมื่อไร ยื่นห้าครั้งยังต้องทำ
ปฏิบัติอยู่เช่นนี้สามปีแล้ว
จึงคลาดแคล้วโรคภัยที่กรายกล้า
จะทำต่อเพื่อขอชดใช้กรรม
ชาติหน้านำแต่ความดีที่ติดตัว
หลวงพ่อก็คือผู้ชี้ทางผู้สร้างสรรค์
ให้พ้นทุกข์ภัยอันมีดสลับ
ดูแสงสว่างส่องทางไม่มีดมัว
เห็นถ้ำวันทั่วเด่นชัด “วัดอัมพวัน”
ลูกกราบขอพรตรัยรัตนไปรดคัตสรร
อีกพรจากเทพเทवासารพัน
ดล “หลวงพ่ोजรัญ” เป็นสุขเทอญ
พันเอกหญิง วาสุณี อนันตรพีระ